

bistå i overensstemmelse med nærmere ved lov fastlagte regler (artikel 9).

II. Forskrifter om liberalisering inden for engroshandelen

Vedrørende liberalisering af engroshandelen er der udstedt to direktiver, et »liberaliseringsdirektiv«, der fastlægger de almindelige regler for liberaliseringen, og et overgangsdirektiv, hvori fastsættes nærmere overgangsforanstaltninger som gældende for tiden, indtil en gensidig anerkendelse af eksamensbeviser og lignende eller en harmonisering af de i medlemslandene gældende bestemmelser har fundet sted. Disse direktiver har også en mere almen interesse, idet de kan tjene til at illustrere de hidtil udstedte »typiske« direktivers indhold.

Rådsdirektiv nr. 64/223 af 25. februar 1964 om gennemførelsen af etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser for erhvervsvirksomhed inden for engroshandelen.

I den indledende artikel fastslås det almindelige princip, hvorefter medlemsstaterne skal ophæve de i »almindelige planer« nævnte begrænsninger til fordel for de ligeledes i planerne nævnte personer og selskaber – i direktiverne benævnte »de begunstigede«.

Dernæst afgrænses de erhvervsområder, der er omfattet af direktivet. Dette sker i almindelighed med henvisning til den internationale standardnomenklatur (CITI) og/eller til fællesmarkedets egen (på CITI baserede) nomenklatur (NICE). Det pågældende erhvervsområde defineres nærmere, og de undtagelser, der måtte gælde for liberaliseringen, specificeres (artikel 2).

Direktiverne fastslår det almindelige ikke-diskriminationsprincip, og der opregnes en række nationale bestemmelser, som de enkelte medlemslande vil have at afskaffe, såsom krav om særlige tilladelser, særlige legitimationkort og lignende for udlændinge eller krav om indfødsret i etablerings- eller værtslandet (artikel 3).

Det pålægges medlemsstaterne at drage omsorg for, at de begunstigede får samme adgang som værtslandets egne statsborgere til medlemskab af faglige og erhvervs-mæssige organisationer samt til at deltage i ledelsen af disse (artikel 4).

Det forbydes medlemsstaterne at yde disses statsborgere nogen form for støtte til etablering

i et andet medlemsland, hvorved etableringsbetingelserne fordrejes (artikel 5).

Direktiverne fastsætter nærmere regler om anerkendelse af attester udstedt af en anden medlemsstats myndigheder i tilfælde, hvor en medlemsstat stiller krav om vandelsattest eller om attest om »konkursfrihed« som betingelse for at optage eller udøve en erhvervsvirksomhed på dens territorium (artikel 6).

Direktiverne foreskriver en frist, inden for hvilke medlemsstaterne skal træffe de fornødne foranstaltninger til gennemførelse af direktivet (artikel 7).

Rådsdirektiv nr. 64/222 af 25. februar 1964 om de nærmere overgangsforanstaltninger for erhvervsområderne engroshandel og formidler-virksomhed inden for handel, industri og håndværk.

De almindelige planer forudsiger som nævnt ovenfor, at der kan blive tale om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser m. v. samt om en harmonisering af de i de enkelte lande gældende lovbestemmelser og administrative forskrifter. Overgangsdirektiverne tilsigter at lette optagelsen og udøvelsen af erhvervsvirksomhed inden for de enkelte erhvervsområder i perioden, indtil en sådan koordinering har fundet sted. Overgangsbestemmelserne skal på den ene side forhindre, at erhvervsudøvelsen vanskeliggøres for statsborgere fra de medlemsstater, der ikke stiller særlige betingelser for optagelsen eller udøvelsen af det pågældende erhverv. Samtidig har man villet undgå, at liberaliseringen medfører, at statsborgere fra lande med stærkt restriktive bestemmelser i uforholdsmæssigt stort omfang skal strømme til medlemslande, hvor adgangen til at optage eller udøve den pågældende erhvervsvirksomhed er mere liberal.

Ud fra det først anførte grundsynspunkt pålægger direktiverne de medlemslande, der stiller krav om bevis for faglige kvalifikationer, som tilstrækkelig dokumentation herfor at anerkende den faktiske udøvelse af det pågældende erhverv i en anden medlemsstat i en nærmere angiven periode – som regel fra 3 til 6 år – som selvstændig eller i ledende stilling (artikel 2).

I overensstemmelse med det andet grundsynspunkt åbner direktiverne mulighed for, at en medlemsstat, såfremt den udsættes for en uforholdsmæssig stor tilstrømning af personer fra medlemsstater med mere restriktive bestem-